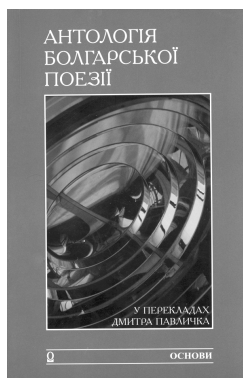

“Антологія болгарської поезії” у перекладах Дмитра Павличка. – К.: Видавництво Соломії Павличко “Основи”, 2006. – 543 с.

8 грудня 2006 р. у Посольстві Республіки Болгарія в Україні відбулося свято славістичної думки – презентація “Антології болгарської поезії” в перекладі поета, дипломата, сучасного класика, Шевченківського лауреата, Героя України Дмитра Павличка (К.: Вид. Соломії Павличко “Основи”, 2006).

Білінгвістичне видання, що вийшло двома мовами – болгарською й українською, було від-

крито найстародавнішим слов'янським поетичним твором “Про глас” (передмовою до Євангелія, написаного в IX ст.), якому шлях до українського читача проклав І.Франко статтею, написаною в 1914 р., його поетично озвучив український митець – перекладач Д. Павличко, продовживши славні

традиції І.Франка, М.Рильського, змалювавши багато-барвну картину художнього світу Болгарії від IX ст. до XX ст.

Організаторами акції були громадське товариство “Наша Бессарабія”, Київське товариство болгарської культури “Родолюбіє”, видавництво Соломії Павличко “Основи” разом з Посольством Болгарії в Україні.

На святі болгарської писемності і слов'янської культури, української й болгарської мови зібрались представники української культури, письменники, перекладачі, журналісти, учені-болгаристи і студенти Київського славістичного університету й Київського національного університету імені Тараса Шевченка, гімназисти – шанувальники художнього слова – майбутні болгаристи, продовжувачі славних славістичних традицій.

До творчого діалогу запросила шановних гостей радник Посольства з питань культури Красіміра Шопова.

Незабутнє враження справила “Антологія болгарської поезії”, упорядкована українським перекладачем, майстром художнього слова, віддзеркаливши духовний світ братнього народу – болгарських митців, близьких його серцю, змалювавши яскраву багатобарвну панораму, динаміку ритму творчого життя Болгарії, українсько-

болгарських взаємин романтиків і символістів, модерністів і реалістів, починаючи від Христо Ботева, Кирила Христова, Пейо Яворова, Димчо Дебелянова, Николи Вапцарова до Г.Джагарова, Веселина Ханчева, Любомира Левчева, патріархів українсько-болгарських творчих зв'язків Івана Давидкова, Андрея Германова, Кирила Кадійського, Дмитра Методієва та багатьох ін.

Творчий передзвін Д.Павличка й І.Давидкова викликає у спогадах вечори української поезії в Болгарії, які доводилось із ним мені відкривати. Там звучав Христо Ботев – “Болгарський Шевченко” в перекладі Д.Павличка, який одержав державну нагороду Болгарії імені Х.Ботева, і М.Рильський, А.Малишко, П.Воронько, Д.Павличко, Л.Костенко та ін. у перекладі І.Давидкова. Болгарського поета вже немає серед нас, проте, якщо “ми його пам'ятаємо, він – живий (“Ні, він живий” – так пролунав мій вірш у пам'ять про нього).

Тепер, у наш час, продовжує благородну справу І.Давидкова Д.Христов, який перекладає українську поезію, присвячує вірші “Києву – місту над Дніпром” (Див.: *Захаржевська В.* Кольорова панорама Києва (1998)). Звичайно, він заслуговує, щоб український читач долучився до його поетичного світу, який єднає Болгарію і Україну.

Так само хочеться сподіватись, що в недалекому майбутньому в нових виданнях прозвучать у поетичному перекладі Д.Павличка й жіночі голоси Болгарії, що захоплюють увесь світ: Єлисавета Багряна – “болгарська Ахматова”, “Пенелопа XX ст.” Ліляна Стефанова – борець проти “сірості в житті”, Жені Заїмова – майстер класичного сонету, який заворожує українського митця, і перед нашими очима постануть також “Поетичні горизонти на българката” (Розград, 2003). Адже Болгарія – країна поетес.

Презентована Антологія засвідчила, що духовне творче єднання України й Болгарії набуває нових обертів, уплітаючи яскраву квітку у слов'янський вінок чотирьох Антологій Європи – словацької, польської, російської, болгарської. Це незламні крила польоту перекладача-митця України Дмитра Павличка до нових творчих обривів – Антології поетів світу.

Вікторія Захаржевська